

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 80/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., bytom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Bardejove v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. Ro 336/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2004 doručená sťažnosť M. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 336/01. Sťažovateľka tvrdí, že prietahy boli spôsobené nekonaním vo veci jej dovolania proti rozhodnutiu vo veci sp. zn. Ro 336/01.

Sťažovateľka predložila podania, ktorými podala 7. januára 2003 dovolanie, doplnila dovolanie (26. mája 2003) a odvolanie proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov (25. december 2003). Súčasne predložila aj uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a výzvu okresného súdu na odstránenie nedostatkov dovolania z 25. apríla 2003.

2. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

3. Z listín, ktoré sťažovateľka predložila ústavnému súdu, vyplýva, že síce podala 7. januára 2003 dovolanie, ale nespĺnila, ako to vyplýva z výzvy okresného súdu z 25. apríla 2003, viaceré procesných predpokladov na prípustnosť dovolania, predovšetkým nevymedzila rozsah a dôvody dovolania a dovolací návrh, nezaplatila súdny poplatok z dovolania a nepripojila splnomocnenie pre advokáta (v tej dobe aj pre komerčného právnik) na povinné právne zastúpenie v dovolacom konaní. V súčasnosti sa koná o odvolaní sťažovateľky z 23. decembra 2003, ktoré podala proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu, a označeným základným právom (na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov a na

prejednanie záležitosti účastníka v primeranej lehote) nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne zakladala záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľka síce podala dovolanie, ale jej nedostatky nedovolili okresnému súdu, aby vec predložil dovolaciemu súdu (§ 241 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku). Okresný súd musel vykonať viacero procesných úkonov, na ktoré sťažovateľka odpovedala ďalším podaním, na základe ktorého okresný súd nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, proti čomu sa sťažovateľka odvolala. Na tomto mieste ústavný súd poukazuje ešte aj na to, že sťažovateľka podala dovolanie proti rozhodnutiu okresného súdu, pričom platný Občiansky súdny poriadok (§ 236 znie: *Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa*) pripúšťa dovolanie len voči právoplatným rozhodnutiam odvolacích súdov (krajských súdov alebo najvyššieho súdu, ak koná ako odvolací súd). Pozornosti ústavného súdu neušlo ani to, že sťažovateľka reagovala na výzvu okresného súdu neadekvátnym a nekvalifikovaným spôsobom.

Ústavný súd z týchto dôvodov nepovažuje dobu, ktorá uplynula po podaní dovolania dosiaľ, za takú dobu, ktorá by reálne pripustila možnosť skúmať porušenia označených základných práv.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadostučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala jeho priznania, nezaoberal.